

TORONYIRÁNY

XVIII. 12.

2024. március 24.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Virágvasárnap

az Úr szenvedésének vasárnapja
Nagyhét

A jeruzsálemi bevonulást üdvtörténetileg lehet úgy tekinteni, mint kegyelmi adományt, mint nagy felhívást, hogy az eddigi bizonyítékok alapján döntsenek Jézus mellett. De a vezetők izgatására a nép a kegyelmet visszautasította. Jézus látta mindezt, s ahogy közeledett a városhoz, lelki szeme előtt már felvillant a jövődő büntetés. Azért jelenti ki szomorúan: „Bárcsak felismerted volna, legalább ezen a napon, ami békességre lenne.” Ez a nap békességet hozott volna. De így majd más napok jönnek: Ellenségeid körülvesznek, ostromolnak és lerombolnak. Gyermekeidet elpusztítják, s nem hagynak benned követ kövön, mert nem ismerted fel látogatásod idejét.

A szavakat tekinthetjük úgy, mint a félreismert és félremagyarázott szeretet kifejezését. Jézus nem saját szenvedésére, keresztútjára és felfeszítésére gondol, nem is arról beszél, hanem arról a városról és népről, amely küldetésének és szeretetének a címzettje. A régi templom és az oltár helyén ma az Omár-mecset áll. A jeruzsálemi templom lerombolása óta megszűnt az ószövetségi áldozat. Mi tudjuk, hogy a keresztáldozat után az emberiségnek már nincs szüksége más áldozatra. De az egyház igehirdetése és a kegyelem kiáradása továbbra is minden embert válaszút elé állít, hogy ismerje fel látogatása idejét.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. Iz 50,4-7** Az Izajás próféta által megrajzolt szenvedő szolga, aki minden szenvedés, gúnyolódás és megaláztatás ellenére eltökélten teljesíti küldetését, a Messiás előképe.
- 2. Fil 2,6-11** Jézus az Istennel való egyenlőséghez nem ragaszkodott, hanem szolgálai alakot öltött és mindenben hasonló lett az emberekhez, vállalva a halált is, megpedig a kereszthalált.
- 3. Mk 14,1-15,47** Az idei liturgikus évben Márk evangéliumából hangzik el a passió, Jézus szenvedésének története.

A messiási bevonulás Jeruzsálembe

A bevonulás hangulata csak úgy érthető, ha feltételezzük, hogy Jézus reggel Betániában csatlakozik egy zarándokcsoporthoz, amely ott vonult keresztül. Ezek a csoportok a városba való bevonulást már ünnepélyesen végezték. A Zsoltárokban találunk úgynevezett „lépcsőénekeket” (120-134), amelyeket ilyenkor énekeltek. Jézus előre látta az eseményeket, azért a bevonulást beállította messiási tervébe. Meg akart nyilatkozni a nép előtt, de úgy, hogy kitér a politikai várakozás elől. Nem akart diadalmenetet, hanem a hit megnyilatkozását. Két tanítványát előre küldte a Betfage nevű majorhoz, amely Betánia és Jeruzsálem között volt. Megbízta őket, hogy hozzák el neki azt a szamárcsikót, amelyet ott a kapuhoz kötve találnak, és amelyen még senki nem ült, azaz nem volt betörve nyereg alá. Ha valaki számonkéri tőlük, mondják azt, hogy az Úrnak szüksége van rá. Ha Jézus így mondta, akkor az Úron Istent értette, hiszen magát nem nevezte úrnak. Valószínűbb azonban, hogy ez csak az evangélisták fogalmazása. Az egyházi igehirdetés Jézust már Úrként emlegette, s visszamenőleg is így beszélt róla. A szenvedés történetében többször szó van arról, hogy Jézus előre látja az eseményeket. Az apostoli igehirdetés ezzel a kiemeléssel igazolni akarta, hogy Jézus szenvedése tudatos áldozatvállalás volt, nem pedig a gonoszság felülkerekedése. Jézus egyébként az állat tulajdonosát is meg akarta menteni az esetleges felelősségre vonás veszélyétől azzal, hogy szinte önkényesen járt el.

A lovon büszkélkedő római legionárius a számaron bevonuló prófétában nem láthatott politikai tényezőt. Az ilyen bevonulás egyáltalán nem hasonlított katonai diadalmenethez, hanem inkább vallási körmenethez. Már Betániában előléptek lelkesedő emberek, akik ruhájukat a szamar hátára terítették, és úgy ültették fel Jézust. A húsvét előtti napokban szokás volt, hogy a jeruzsálemiek vagy a már ott lévő zarándokok kimentek az új csoport elé, köszöntötték őket, és velük együtt vonultak vissza énekelve és imádkozva. Most is ez történik, s a hangulat lelkesedéssé változik.

Lukács azt említi, hogy a nagy tömeg áldani kezdte Istent a sok csodáért, amelynek tanúja volt. Ruhájukat teregették a földre, ahol Jézus elhaladt, s az útszélén leszaggatott lombos ágakkal integettek. Éneküket Lukács így foglalja össze:

„Áldott az Úr nevében érkező király. Békesség a mennyben és dicsőség a magasságban.” Márk beleveszi a zarándokok ünnepi köszöntését, a hozsannát, ami szó szerint azt jelentette, hogy „segíts meg bennünket”, de később Istent dicsőítő felkiáltásként használták. A 118. zsoltár is ilyen értelemben veszi. Márk a messiási vonatkozást ebben látja: „Áldott atyánknak, Dávidnak közelgő országa.” Lukácsnál a „béke és a dicsőség” emlékeztet az angyalok karácsonyi énekére. Ő már arra gondol, hogy a tanítvány a hit által kapja a békét és a hitéből kiindulva dicsőíti Istent.

Elképzelhetjük, hogy a nép mindenfélét kiáltozott, ami lelkesedésében eszébe jutott. Az evangélistáknak az a fontos, hogy itt az ószövetségi jövendölés teljesedett. A szövegek Zak 9,9-re és Iz 62,11-re emlékeztetnek, ahol a próféták Siont bátorítják, hogy jön a szabadító, mint király. De Zakariásnál az alázatosság is hozzátartozik megjelenéséhez: számaron érkezik, mint igazi zarándok, aki kész engesztelést nyújtani népe bűneiért. Mindenesetre a lelkesedés a nép ragaszkodásának és tiszteletének kitörése volt. A csodák alapján joggal várták, hogy most valamilyen nagy isteni megnyilatkozásnak lesznek tanúi, s ezt a megnyilatkozást siettetni is akarták. János (12,16) megjegyzi, hogy a jelenet értelmével az apostolok sem voltak tisztában. Csak Jézus feltámadása után értették meg, hogy miért hivatkozott Zakariás a Messiás szelídségére és szerénységére. Akkor már tudták, hogy Isten országa nem külső jelekkel, hanem Jézus engedelmisségével és engesztelésével.

A nyilvános működés idején a farizeusok voltak Jézus igazi ellenségei. Ők magyarázták a törvényt, ők őrizték a hagyományt. Jézust nem fogadták el, mert nem az ő felfogásuk szerint viselkedett. Jézus mégis népszerű volt, azért féltették tőle tekintélyüket és befolyásukat. Most is csalódottan állapítják meg, hogy semmire sem mennek, mindenki Jézust követi (Jn 12,19). Lukács szerint figyelmeztetik Jézust, hogy intse le követőit, vagyis tiltsa meg nekik, hogy Dávid fiának, azaz messiásnak nevezzék. Erre megkapják a titokzatos választ: „Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak megszólalni”. A különös szembeállítás Jézus talán csak arra utal, hogy bizonyítékai meggyőzőek voltak, s ha az emberek még most sem hinnének, akkor a kövek kiáltoznának, hogy tanúságot tegyenek mellette. De szavait lehet úgy is értelmezni, hogy amikor a zsidók elhallgatnak, azaz visszavonják a hitbeli tanuskodást, akkor azok a kövek fognak beszélni, amelyek majd Jeruzsálem pusztulását jelzik. Egyébként Lukácsnál a farizeusok itt jelentkeznek utoljára kifogásaikkal. Jézus perében már inkább a főpapság, a szadduceusok játsszák a főszerepet. Lehet, hogy bármennyire szemben is álltak Jézussal, a végén nemzeti érzésük mégsem engedte, hogy kiszolgáltassák a pogányoknak.

A nép köréből tehát elindult a tanúságtétel. Ha az egyszerű emberek evilági várakozással tekintettek is az eljövendő Messiásra, Jézussal szemben nem voltak különösebb előítéleteik. Meg voltak győződve, hogyha tud betegeket gyógyítani és más csodákat tenni, akkor meg is szabadíthatja őket. De a vallási életben a végső döntéseket a főtanács hozta. Annak a feladata lett volna, hogy Jézus bizonyítékait józanul mérlegelje, s azok alapján elfogadja őt isteni küldöttnek. De a főtanács akkor már elhatározta elvesztését.

Gál Ferenc

A gyermekek kérdései a vallásról (3.)

„Te tényleg hiszel Istenben?”

A gyermekek vallása

Hívők és nem hívők

„És te, tanító néni, hiszel Istenben?” Nehéz megmondani, hogy ez a kérdés, amelyet sokféleképpen feltettek és többször is előfordult felmérésünkben, egy valós kérdés-e vagy a gyermek kívánsága arra, hogy megerősítsük a szavainkat. A kölcsönös viszony, amelyet a gyermek a „hívőség” állítása és gyakorlása közé tesz, el kell, hogy gondolkodtasson minket. Mindent összevetve a válasznak, amit adunk, és ami nem egy kitérő válasz, tükröznie kellene a hit útján való „járás” elkötelezettségét: „Én bízom Istenben, igyekszem méltó lenni barátságára, bár néha nem vagyok olyan jó, mint amilyen szeretnék lenni, de tudom, hogy Ő megért és segít...”.

Az iskola nem tanítja a hitet és még kevésbé tudja tanítani Isten létét. De már egészen korán megtaníthat elgondolkodni a hit kérdésén, nyilvánvalóvá téve már itt is az isteni felhívás és a szabad emberi választás, az adás és elfogadás, az úton járás és útkeresés, az öröm és megpróbáltatások kérdéses pontjait egy, a vallással kapcsolatos kérdéseken haladó módon gondolkodó környezetben. Isten meghívása hívókra és nem hívókra egyaránt vonatkozik: a hit és a „nem-hit” nem szétválasztást, vagy ami még rosszabb, szembeállítást jelentő fogalmak, hanem eltérő és folyton változtatható válaszok ugyanarra a meghívásra, amely mindenki számára ugyanolyan érthető akar lenni.

A formáló elsajátítás megvalósítása, amely ezekből az egyszerű és alapvető gondolatokból táplálkozik, a célkitűzése a szakmailag és kulturálisan magasabb rendű oktató-, nevelőmunkának, amely azért magasabb rendű, mert jobban figyel arra, hogy meghallgasson, hogy párbeszédet folytasson, és hogy a gyermek értse, megértse, felfogja a problémákat. Ez ott kezdődik, hogy figyelmet fordít a gyermek vallással kapcsolatos kérdéseire.

„Miért magasabbak a templomok a házaknál?”

Kérdések a vallás valóságáról

A vallás kérdezi a gyermeket

Egy erősen megváltozott világban, mint amilyenben élünk, gyakran előfordul, hogy nem figyelnek arra, mit véznek a maguk módján a gyermekek az emlékezetükbe a „vallás” címke alatt mindabból, amit látnak, hallanak, tapasztalnak az emberekkel, a dolgokkal, a környezettel való mindennapi kapcsolatban.

Létezik egy anyagi típusú vallási valóság, amely fizikai lényegében mutatkozik meg a gyermeknek, és sokkal jobban megragadja a figyelmét, mint azt képzeljük: itt például a vallási jelekre, szimbólumokra, kegytárgyakra, vallásos témájú művészeti alkotásokra kell gondolnunk, amelyek kiemelkedő és kétségbevonhatatlan kulturális kincsei hazánknak, társadalmunknak.

A másik vallási valóság lelki, szellemi természetű, amely ugyanúgy megmutatkozik a gyermekeknek, mert formát ölt a gesztusokban, a tettekben, a viselkedésben, a vallási kifejezésekben és megnyilatkozásokban, ünnepeikben: úgy, mint az érzelmek, tettek, cselekedetek, a hit, a vallási tanúbizonyosságok, amelyek ugyancsak részét képezik életünknek, kultúránknak.

Keveset tudunk arról, hogy mit „jegyez fel” magának a gyermek ebből a kétféle típusú valóságból, amelyet a tapasztalat mindig összekapcsol és egységbe foglal. Mindazonáltal itt két nézőpontról van szó, melyeket külön akartunk megvizsgálni, hogy jobban megragadhatjuk a kérdéses lehetőségeket, amelyek a gyermeki agyban adódhatnak. Milyen „beszélgetés” létesül a gyermek és azon dolgok között, amelyek a vallásosságról, a vallásról mesélnek, vagy amelyek a gyermek megismerő tevékenységét a vallási dolgokra irányítják? Az utolsó fejezetben beszélni fogunk a gyermek és a vallásos emberek között létesülő kapcsolatról is, amely kutatásunk egyik sajátos területe.

Tárgyak, jelek, szimbólumok, üzenetek

Néhányan azonnal kétségbe vonhatnák, hogy a gyermek „látja” azt, amit megtanítanak látni neki. Ha a vallás létezését nem tesszük – mondjuk így – láthatóvá, azaz nem ismertetjük meg a gyermekkel, akkor a vallás létezése a gyermek tapasztalatain kívül marad és elveszik a világi dolgokkal átítottnak univerzumban. Ám ez csak részben igaz. Vannak olyan dolgok, amelyek azért keltik fel a gyermeki érdeklődést, mert „mások”, mert lényegükből valamely fontos különbözőség fakad. Fontos, mert olyan cselekedetekhez, személyekhez, körülményekhez kapcsolódnak, amelyeket megfigyelhetett, megismerhetett a gyermek. Nem lényeges az, hogy ezeket a dolgokat esetleg szándékosan nem ismertetik meg igazi jelentésükben a gyermekkel, ő ugyanis észreveszi jelenlétüket, megfejt valamely módon működésüket és kérdéseket tesz fel velük kapcsolatban. „Miért állnak a templomok a házak között, amikor magasabbak azoknál?” – kérdezi egy másodikos kisiskolás, miközben rajzol. Még meg sem várja a választ és már így folytatja szinte monológban: „Mindegy, ha alacsonyok is, rájön az ember, hogy azok templomok”.

A templomokat vallási helynek tartják még a nem vallásos családból származó gyermekek is. A templom egy „másfajta ház”, egyeseknek egy „festményekkel díszített ház”, ahová az „ember imádkozni jár”. Legyen akár rendszeresen templomba járó a gyermek, vagy akár csak észrevette, hogy létezik, be akar oda menni és meg akarja nézni. A szülők ezt elfogadják és azok, akik nem hívők gyakran még azt is megjegyzik, hogy gyermekeik kíváncsiságának köszönhetően megtanulták művészeti szempontból megismerni egyik-másik templomot.

Az iskolában sokat kellene dolgozni ebből a kíváncsiságból kiindulva, de a könyvek által a kisdíjakoknak nyújtott valóság sztereotípiáiban általában nehéz felismerni az igazi templomokat. Azokat, amelyeket a gyermekek ismernek, amelyekről szívesen beszélgetnének, hogy kérdéseket tehessenek fel, és hogy pontosabb, kimerítő válaszokat kapjanak, mint apa és anya sietős, pontatlan válaszai. „Miért eresztenek olyan kevés fényt a templomok ablakai, és miért nem lehet kilátni?” „A templomok szobrai olyanok, mint azok, amelyek a temetőben vannak? De akkor miért vannak a templomban?” „A templomban nem elég csak csillárral világítani, hanem még gyertyát is gyújtanak?” „Igaz az, hogy a templomunk alatt van egy másik templom?” Ez csak néhány a sokféle, néha hihetetlennek tűnő kérdés közül, amelyekkel a gyermekek megmutatják a vizsgálódó képességüket, a különleges, a sajátos felé mutató igényüket, amelyből okos nevelői taktikával elő lehet csalogatni egy problémát, egy kérdést. Úgy, mint ahogy az a tanárnő tette, aki ezzel a kérdéssel vágott vissza a kisfiúnak, akit a templom ablakai izgattak, ahonnan „nem lehet soha kilátni”: „Gondolod, hogy az emberek ugyanolyan jól tudnának imádkozni, ha közben kifelé tekintgetnének?”.

(Folyt. köv.)

Matilde Parente

Vasárnapi jegyzet

Nem könnyű istenélmény

Ismeretlen angol himnusz költő ekként énekel „Krisztus szerelméről”:
Menj vágyad számbavenni: / mit választ? Merre nyúl? / Ne akarj balga lenni; / Ítéld és jól okulj, / s ha én többet érek, / másfelé megvetődleg / ne fordulj konokul! Mai szerző, Anselm Grün ezt fűzhetné az iméntiekhez: „Isten hívása fontosabb, minthogy tekintettel legyünk barátaink véleményére.” Ez a hívás, ha „eltalálja szívünket”, nincs többé kitérés, különben saját lényünk ellen cselekszünk. Nem érdemes töprengeni emberi életekről, ha eltérnek a köznapitól, megszokottól, s megjegyzéseket tenni –, épelméységüket kétségbe vonni. C. G. Jung múlt századi svájci pszichológus, a mélylélektan kutatója sokat foglalkozott istenélmények természetével. Megállapította, hogy ezek egyáltalán nem kedvesek és kellemesek. Hazája XV. századi szentjéről: Flúei Szent Miklósról szólva így véli: életében egy olyan Istennel találkozott, aki „megijesztette őt, megmutatta neki magát hatalmában, de sötétségében és felfoghatatlanságában”.

Érzékeny pontossággal fogalmaz Pilinszky János a magányról: „Az ember magányos: bűnében éppúgy, mint erényében, érettségében. Hiába van ezer szállal beágyazva az univerzumba, hiába van otthona, gyereke és felesége. De ez a magány nem valamiféle >>műhiba<<. Az ember magánya fönntartott hely, amit egyedül Isten kegyelme tölthet be. Könnyű vigasz nem segít rajta.” A költő mintha Flúei Miklósról gondolt volna, amikor így folytatja: „Nincs erősebb, valódiabb szavunk a bennünk várakozó magány, elhagyatottság kiáltásánál, ennél a beszédes, könyörgő csöndnél, mely egyedül azzal mutat magára, hogy van. Pascal gondolata, hogy az élet haláláig tartó agónia, nem pesszimista gondolat. Ellenkezőleg. Ez az a csend, amely egyedül képes ajkára venni az áhított és már-már kimondhatatlan szót: alleluja! Persze, boldogok, akik már életükben rátaláltak erre a szóra.” Miklós rátalált, a magány lénye legértékesebb része lett. Tudomásul vétele meghaladta önmagát...

Földműveléssel kereste a kenyerét, huszonkilenc esztendőskorában tizenhat éves lányt vett feleségül: Dorottya Wysst. Két kezével építette fel a házukat. Gyermekeik száma tíz: öt fiú és öt lány. Becsülték, tanácsért fordult hozzá a községiek, pedig analfabéta volt. Különös tehetsége a békeségteremtés, villongó pártok közt. És a közösségekben gondolkodás: az igazságért mindent megtett, még a papjokkal is szembeállt a túl sok adótevénytől. Utálta a korrupciót, a világi és egyházi visszaélések szinte meghasonlásba kergették. Zuhant – mint mondta, s nem tudta, mi Isten terve az életébe. Ekkor lép hétköznapjaiba a magánygyakorlás. Amikor a lelki gyötrelmek vele is kimondatták volna a kereszt magányában elhangzott jézusi szavakat, már választott: faluja mellett a csöndben Krisztus szenvedését szemléli. Távozása először bizonytalan utat jelölt. Elzárta felé me, de egy földműves visszatértette. Azt érezte, hogy fénynyaláb sebz meg. Iszonyatos fájdalom hasított bele. Ettől kezdve – élete végéig csak az Eucharisztiaival táplálkozott. Engedelmes, alázatos: egyházi és polgári ellenőrzéseknek vetette alá magát. Fény sugarat vezetett, merre tartson: háza, családja közelébe, Ranftba. Ott épített neki kápolnát és cellát a falu közössége. Rengeteg zarándok kereste fel. Tanácskerői közt voltak egyszerű emberek, de egyházi tisztségviselők, külhoni főurak, Habsburg hercegek is. A politikai küzdelmek sem kerülhették el, mivel a kantonok közt dúló ellenségeskedés egyre inkább veszélyeztette az ország biztonságát: polgárháború küszöbén álltak a svájciak. A tartományi gyűlésről csak sötét hírek érkeztek. S akkor ez az egyszerű remete a gyűlés újból összehívását kérte és – meggyőzte tagjait a mindennél fontosabb megbékélésről. A történelem az 1481-ik évet jegyzi az eseményhez.

Gondolkozhat korunk embere, mit jelent egyén és közösség kölcsönös érettsége. Mi a keresztény lelkiismeret lényege, amely megköveteli: „ne emberi jogaink érvényesítése” legyen az első, hanem „az Istentől ránként kötelesség”, a szeretet pecsétjével. Ezzel tartozunk önmagunknak és embertársainknak. Flúei Miklós különös kiválasztottságát ez tette teljessé. Érezte, hogy soha nincs egyedül.

Két világ találkozási pontjában érte a halál, amikor kimondhatta az alleluja szavakat. Abel Winffried 1999-ben megjelent könyve tudósít, hogy Dorottya asszonyt férje sírjánál angyal erősítette meg: látta Miklóst a Flúei sziklán. Arca ragyogott, kezében „győzedelmes zászló”.

Meditációs képet hagyott maga után: hatküllős kerékrajzot. Életében ezt mondta róla: – A kerék központjában az oszthatatlan Istenség van, akiben a szentek örvendnek. Mint három sugár tárul ki a három isteni személy: egybeölelik a mennyet és a földet. Ennek a tanításnak a művészetét tanulta...

1947-ben emelte oltárra XII. Piusz. Nálunk egyetlen templomnak, közármislenyinek védőszentje Svájc remetéje.

† Tóth Sándor

hírek információk

A Belvárosi Plébánia húsvéti gyónási lehetőséget biztosít március 29-én, Nagypénteken egész nap, 8.00 órától 19.30 óráig mindazoknak, akik a bűnbánat szentségének segítségével is szeretnék lelkileg megújulva ünnepelni legnagyobb ünnepünket.

A Húsvéti Szent Három Nap szertartásrendje a Székesegyházban:

március 28., Nagycsütörtök

18.00: Az utolsó vacsora emlékmiséje

20.30 óráig virrasztás a Dömötör-kápolnában

március 29., Nagypéntek

8.00 – 19.30 óráig gyónási lehetőség a Dómban

16.00 Keresztút

17.00 Nagypénteki szertartás, passió

19.30 óráig virrasztás a „Szent sír”-nál

március 30., Nagyszombat

20.00 Húsvéti vigíliai szertartás Kiss-Rigó László püspök vezetésével:

Húsvéti Gyertya meggyújtása, igeliturgia, a keresztségi fogadalmak megújítása, az eukarisztia liturgiája, körmenet a Dóm téren

március 31., Húsvétvasárnap

8.30: Szentmise

10.00: Ünnepi püspöki szentmise

11.30 és 18.00 órákor szentmise

április 1., Húsvéthétfő

10.00 és 18.00 órákor szentmise

Március 31-én, húsvét vasárnapján 15 órákor a Liget Társulat felújított formában mutatja be a passiójátékot a Bálint Sándor Művelődési Házban (Temesvári krt. 42.). Az előadásra mindenkit szeretettel várnak a szervezők.

Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepéhez kötődően hangversenyt tart a Partiscum kórus április 7-én, 19 órákor az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet templomban, melyre szeretettel várják a zenebarát érdeklődőket.

A Csongrád-Csanád Vármegyei Kormányhivatal, a Szegedi Tudományegyetem és a Gál Ferenc Egyetem jótekonysági futóversenyt rendez, amellyel a gyermekvédelmi gondoskodásban élő gyermekeket segítő ÁGOTA Alapítvány támogatja.

Minden résztvevő egyedi befutóérmet, rajtcsomagot kap, valamint ajándék belépőt az április 14-ei Szeged-Csanád GA – Haladás bajnoki mérkőzésre.

Az esemény fővédnöke Kopasz Bálint olimpiai bajnok sportoló.

Helyszín: Szeged, Dóm tér

Időpont: 2024. április 14. (vasárnap)

Program:

7:00 Kapunyitás

9:00 4x3 km-es felnőtt váltófutás

9:10 Gyermekfutamok (100 m, 400 m, 800 m)

10:00 3 km-es felnőtt futam

11:00 6 km-es és 12 km-es felnőtt futamok

12:30 A rendezvény zárása

Nevezés, részvételi információk:

https://www.e-nevezes.hu/hu/individual_entry/wizard/737

További információk: agotafutas@csongrad.gov.hu

Facebook esemény: <https://fb.me/e/1S97INC5A>

A szervezők szeretettel várnak minden érdeklődőt a jótekonysági futóversenyen!

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Karsai Örs,
† Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.